

A white shade of pale. Αριστερά, διαχείριση της κρίσης και εξουσία

Editorial "Θέσεις" Τεύχος 133

Προαναγγελθείς θάνατος

Ο μετά το δημοψήφισμα άτακτος συμβιβασμός στη νέα συμφωνία - τρίτο Μνημόνιο δεν ήταν κεραυνός που απρόσμενα έπεσε εν αιθρία. Είχε προαναγγελθεί από το τυπικά «ασύμβατο» αίτημα στήριξης προς τον ESM τρεις μόλις μέρες πριν το δημοψήφισμα, που «όπλιζε την κυβέρνηση» με λαϊκή στήριξη στον αγώνα που έδινε με «εθνική αξιοπρέπεια» απέναντι στην «εκβιαστική» στάση των δανειστών. Έναν αγώνα που όπως μάθαμε – ήδη πριν τη συμφωνία από επίσημα κυβερνητικά κείμενα – επί 7 μήνες στόχο είχε τον «έντιμο συμβιβασμό» και όχι τη «ρήξη», ως προϋπόθεση για την «ανάπτυξη» σε καθεστώς ενισχυμένης ανταγωνιστικότητας, εφικτής λόγω της προηγηθείσας πενταετούς «οικονομικής προσαρμογής», αλλά και σημαντικών «διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων» που έθεταν τη βάση για μια νέα εκκίνηση «της οικονομίας».

Μάλιστα η κυβερνητική προπαγάνδα στη μακρά πορεία προς τη νέα ηγεμονία της που προέκυψε μετά τις πρόσφατες εκλογές, τείνει να εμφανίσει την καταστατική ολοκληρωτική παραίτησή της από την όποια στρατηγική ενίσχυσης της εργασίας στον κοινωνικό συσχετισμό δύναμης, ως έναν «αναγκαίο συμβιβασμό» που δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι η πολιτική της είναι «συμβιβασμένη». Έτσι παραπέμφθηκαν τελεσίδικα στην κοινωνική «Δευτέρα Παρουσία» κρίσιμα «κοινωνικά προαπαιτούμενα» για τους «από κάτω»: Η επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων, η ενίσχυση των χαμηλοσυνταξιούχων, η αποκατάσταση ενός κοινωνικά ανεκτού κατώτατου μισθού, η ακύρωση των άτυπων εργασιακών σχέσεων και της εργοδοτικής ασυδοσίας, ένα ελάχιστο δίκτυο κοινωνικής προστασίας στην υγεία, στην παιδεία, στους στοιχειώδεις όρους κοινωνικής αναπαραγωγής των κυριαρχούμενων τάξεων. Είναι πλέον παρελκόμενα της «αναπτυξιακής διαδικασίας», της «μεγέθυνσης της οικονομίας» αν και εφόσον το επιτρέψουν οι μελλοντικές δυνατότητες της «αριστερής οκταετίας», μιας και η πρώτη τετραετία θα αναλωθεί σχεδόν ολόκληρη στην «εφαρμογή του τρίτου Μνημονίου».

Έτσι ενάμισι εκατομμύριο άνεργοι θα πρέπει να κάνουν υπομονή στον νέο εργασιακό μεσαίωνα, ελπίζοντας στην επιτυχή εφαρμογή του νέου μνημονιακού πλαισίου. Το οποίο μέσα από τη «στενωπό» της εντεινόμενης ύφεσης και των νέων ανέργων που θα στείλει είτε στις ουρές του εφεδρικού στρατού, είτε στους παραδείσους του εξωτερικού, θα διασφαλίσει τη νέα λεωφόρο ανάπτυξης. Σε ένα «αναδιαρθρωμένο» καθεστώς της απόλυτα ελαστικοποιημένης εργασίας, της ανεργίας που θα επιβάλλει εκβιαστικά τη μαθητεία ως κοινωνικό ρεαλισμό, της σύνταξης που θα γίνει άπιαστο όνειρο υπαγόμενη στους κανόνες του απειροστικού λογισμού, μιας κοινωνίας που είτε θεσμικά, είτε μέσω της αγοράς θα έχει ενσωματώσει στον πυρήνα της τα νεοφιλελεύθερα ιδεώδη.

Και όλα αυτά όταν η βασική επαγγελία για μετασχηματισμό προς την «οικονομία και την κοινωνία των αναγκών» θα υποτάσσεται διαρκώς σε μια απροσδιόριστη ανάγκη «ωρίμανσης» των (ελληνικών, ευρωπαϊκών, διεθνών) κοινωνικών συνθηκών, συμπαρασύροντας την όποια επίκληση του κοινωνικού ελέγχου σε ουτοπική απροσδιοριστία και τη μετατροπή της κοινωνικής αλληλεγγύης σε δράσεις ανάσχεσης της απόλυτης κοινωνικής κατάρρευσης.

Πόσο εξωγενείς είναι αλήθεια αυτές οι συνθήκες και σε ποιο βαθμό έχουν προβληθεί ως αποτέλεσμα στρατηγικής ανεπάρκειας ή τυχοδιωκτικού τακτικισμού της «κυβερνώσας Αριστεράς»;

Αριστερή παρένθεση

Τι ήταν αυτό το οποίο σε τελική ανάλυση οδήγησε σε απαξίωση της «αριστερής διακυβέρνησης» με τους «ωμούς εκβιασμούς» των δανειστών, σε ασφυξία ρευστότητας που οι τελευταίοι επέβαλαν στην κυβερνητική διαχείριση, σε απειλές για Grexit και στην παρεπόμενη κοινωνική αναταραχή, στην τελική άτακτη υποχώρηση με την υποβολή του αιτήματος προς τον ESM και την υπογραφή της συμφωνίας του νέου Μνημονίου; Η αίσθηση που αποκομίζει κανείς είναι ότι το αντίπαλο στρατόπεδο δεν χρειάστηκε να προσπαθήσει ιδιαίτερα για να πετύχει αυτό που τελικά του προσφέρθηκε απλόχερα από τους κυβερνητικούς χειρισμούς.

Χρειάστηκε πραγματικά να επιδιώξουν οι δανειστές κάτι το συγκεκριμένο, όταν η κυβερνητική πολιτική πίσω από μια αρχική «αντιμνημονιακή ρητορεία» εμμονικά συνέχισε την καταβολή των δανειακών οφειλών χωρίς να διεκδικεί την παραμικρή χρηματοδότηση; Πώς μετασχηματίστηκε η αρχική προγραμματική θέση του ΣΥΡΙΖΑ περί «ισοσκελισμένου προϋπολογισμού», συνώνυμη με την αποφυγή δημιουργίας νέων ελλειμμάτων, στην επιπόλαια ρητορεία Βαρουφάκη («δεν θέλουμε νέα χρηματοδότηση»), η οποία οδήγησε στην ανεκδιήγητη συμφωνία του Φεβρουαρίου που αποποιείτο χρηματοδοτικών δικαιωμάτων ενώ παράλληλα επιβεβαίωνε την καταβολή των δόσεων που οδηγούσαν σε ασφυξία ρευστότητας;

Είχαν έστω και την παραμικρή ανάμειξη οι δανειστές στην εστίαση της «αριστερής πολιτικής» στους φαιδρούς «ενεργειακούς αντιπερισπασμούς» με τους ρωσικούς αγωγούς, λυδία λίθο «αντιμπεριαλιστικού» οίστρου των μετέπειτα «λαϊκοενωτικών» που ονειρεύονταν αναπτυξιακές τράπεζες και εναλλακτικές χρηματοδοτήσεις από χώρες που είναι καταστατικά μέλη του ΔΝΤ;

Στους δανειστές άραγε οφείλεται η ταύτιση της επίσημης Αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ κάθε απόχρωσης με την πρωτοκαθεδρία των κρατικών μηχανισμών, την συχνά άμεση υιοθεσία των παραδοσιακών «ενοίκων» τους, την επίκληση όχι της ανάγκης για κάποια έστω νεφελώδη αριστερή πολιτική, αλλά για τη σωτηρία της «αριστερής κυβέρνησης» που δεν «είχε χρόνο να κυβερνήσει» γιατί «διαπραγματευόταν σκληρά» την υπογραφή ενός νέου Μνημονίου;

Φταίνε μήπως οι δανειστές για την προσπάθεια της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ να «πείσει» για το δίκιο των θέσεων της που καταγγέλλουν την ύφεση ως «λάθος», όταν δεν είναι παρά ο μηχανισμός αναδιάρθρωσης της κοινωνίας μέσα στην κρίση με την απαξίωση κυρίως της εργασίας αλλά και των κεφαλαίων που δεν υπεραξιωνονται επαρκώς; Και όταν με την υπογραφή του τρίτου Μνημονίου αναιρεί ακόμη και αυτή την εσφαλμένη θέση της αποδεχόμενη το υφεσιακό πλαίσιο, δηλαδή την αναδιάρθρωση, ως προϋπόθεση της «ανάπτυξης», υποσχόμενη ότι θα διαχειριστεί «κοινωνικά δίκαια» την κοινωνική καταστροφή που η ίδια συνομολογεί;

Αλλά είναι βέβαιο ότι το κρίμα βαρύνει του δανειστές για το γεγονός ότι ορισμένοι που αυτοπροσδιορίζονταν ως «αριστερή τάση» μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ, επί επτά και πλέον μήνες ήταν τόσο απασχολημένοι με την αριστερή προσήλωσή τους στους κρατικούς μηχανισμούς

και την άσκηση της «αριστερής» κυβερνητικής διαχειριστικής πολιτικής, που δεν «έβλεπαν» τον διακηρυγμένο «έντιμο συμβιβασμό» που δρομολογήθηκε από την πρώτη μέρα της «ανατροπής». Η «επιφοίτηση» του αριστερού πνεύματος ήρθε την 6η Ιουλίου όταν ο πρωθυπουργός οπλισμένος με το «περήφανο όχι» προχώρησε στον από την πρώτη στιγμή προαναγγελλθέντα «μη συμβιβασμένο συμβιβασμό».

Η «αριστερή παρένθεση» ήταν πρώτα και κύρια διακηρυγμένη επιλογή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ. Ήταν ακόμη η «χρυσή ευκαιρία» των «λαϊκοενωτικών» να πραγματοποιήσουν το άπιαστο όνειρο κάθε «έντιμου Κνίτη» να φτιάξει τον δικό του μηχανισμό, το «γνήσιο ΚΚΕ» που οχυρωμένο στους κρατικούς μηχανισμούς θα «σχεδιάσει κεντρικά και δημοκρατικά» όλα όσα η Αριστερά ήθελε να αποκτήσει, ουδέποτε τόλμησε η ίδια να ομολογήσει, αλλά που οι «αριστεροί θεματοφύλακες της αλήθειας» πάντα γνώριζαν και είναι έτοιμοι πρωτοποριακά να θυσιαστούν για να υλοποιήσουν.

Απορεί κανείς μετά από όλα αυτά γιατί πέρασε ανεπιστρεπτή η «αριστερή παρένθεση» και εισήλθαμε σταθερά στον αστερισμό της «υπεύθυνης αριστερής διακυβέρνησης»;

Ωρες ευθύνης

Η νέα συγκυρία μετά το δημοψήφισμα χαρακτηρίζεται λοιπόν από την εγκαθίδρυση και εμπέδωση αυτού που ήταν εξαρχής η κυρίαρχη τάση στην αντιφατική ενότητα που συμβόλιζε η κατά ΣΥΡΙΖΑ «ανατροπή».

Επιδίωξη του «ήπιου νεοφιλελευθερισμού», μια επαγγελία ομαλής συνέχειας στη διακυβέρνηση με αλλαγή προσήμου, κάπως σαν τις «καλές εποχές» του μεταπολιτευτικού κοινωνικού συμβολαίου με αυξημένη «προστασία» των «από κάτω» που θα υφίστανται μια «δίκαιη» λιτότητα ως τίμημα της «δημοσιονομικής προσαρμογής».

Μια διακυβέρνηση «από τα παλιά» που, χωρίς να έρθει σε σύγκρουση με δομές και πρακτικές εξουσίας, θα αντιμετωπίσει την «ανθρωπιστική κρίση» και θα δρομολογήσει την «ανάπτυξη» που θα στηριχθεί στην «παραγωγική ανασυγκρότηση».

Μια διαχείριση με «ανάθεση» για μια ασφαλή και αποδοτική στρατηγική συμβιβασμού, η οποία θα στηρίζεται στο «δίκαιο των διεκδικήσεών μας» αλλά ταυτόχρονα θα επιδιώκει την επάνοδο της «ομαλότητας» της προ της κρίσης περιόδου.

Στην περίοδο μετά το δημοψήφισμα ο ΣΥΡΙΖΑ οδήγησε σε κατάληξη αυτό που ονόμασε «διαπραγμάτευση» και δεν ήταν άλλο από τη διαρκή απόπειρα να προσγειώσει την εκλογική «ανάθεση» στην πραγματικότητα του κοινωνικού statusquo.

Σε αυτή τη στρατηγική είχε ενταχθεί και η φαινομενικά ακατανόητη ασφυξία ρευστότητας στην οποία οδήγησε τα δημόσια οικονομικά με την πιστή τήρηση του ημερολογίου των πληρωμών όταν οι «εταίροι» απείχαν από τις δικές τους υποχρεώσεις.

Αυτή την επιδίωξη υπηρετούσε και η ήδη από την προεκλογική περίοδο απόσυρση μέτρων όπως η αύξηση του κατώτατου μισθού, που θα μπορούσαν να εκληφθούν ως ευθείες παρεμβάσεις στον κοινωνικό συσχετισμό δύναμης.

Αυτή την επιλογή υπηρετούσε και η «παράλογη» διαρκής χρονική διολίσθηση των διαπραγματεύσεων έως τη λήξη της συμβατικής περιόδου μιας «συμφωνίας» που ουδέποτε υπήρξε, γιατί συνίστατο αποκλειστικά στην τήρηση μονομερώς από την Ελλάδα υποχρεώσεων που διαρκώς αδυνάτιζαν τη «διαπραγματευτική θέση», την ενίσχυση της οποίας υποτίθεται ότι επιδίωκε.

Τελικά, με την εκ των υστέρων γνώση, αυτή τη στρατηγική υπηρέτησε και ο συνδυασμός δημοψηφίσματος και capitalcontrols, που ανέδειξε ανάγλυφα και «πειστικά» τον «μονόδρομο» της συμφωνίας του τρίτου Μνημονίου. Όπου η εκρηκτική αντίφαση ανάμεσα στο συντριπτικό «Όχι» στους «εκβιασμούς» των δανειστών και το αυτόβουλο αίτημα για στήριξη από τον ESM, οδήγησε μέσα από ένα θερινό τοπίο στην ομίχλη στη νέα σύνθεση που συνίσταται στην πρωτόγνωρη μαγική φόρμουλα, σύμφωνα με την οποία μόνο η Αριστερά μπορεί να διαχειριστεί το Μνημόνιο «υπέρ αδυνάτων».

Υιοθετώντας τη νεοφιλελεύθερη συνταγή των «μεταρρυθμίσεων».

Εναποθέτοντας στην αγορά την προσδοκία για την «ανάπτυξη».

Μεταθέτοντας την υλοποίηση της «ανατροπής» σε ευνοϊκότερο διεθνή συσχετισμό.

Λύνοντας την αντίφαση ανάμεσα στους δυο «νεοφιλελευθερισμούς», τον «θεσμικό» της ΕΕ και των θεσμών της, και τον «αγοραίο» του ΔΝΤ και των ΗΠΑ, με την προώθηση των – έστω μερικά – απορρυθμισμένων αγορών (κυρίως εργασίας, αλλά και «κλειστών επαγγελμαμάτων», κλπ.) σε ρυθμιστή των κοινωνικών αντιθέσεων, με συμπληρωματική θεσμική συνεπικουρία από μηχανισμούς λιτότητας παραλλάσσουσας έντασης, με «δημοσιονομική πειθάρχηση» ανάλογα με τις ανάγκες της συγκυρίας.

Τελικά η αντίσταση του λαού με το δυναμικό «Όχι» δεν είχε ως ανακλαστική παρενέργεια τη συγκρότηση από τον ταξικό αντίπαλο ενός «μετώπου των μεταρρυθμιστών», διότι αυτό το ρόλο επέλεξε να ενσαρκώσει η ίδια η κυβέρνηση «εθνικής και κοινωνικής σωτηρίας».

Πρωθυμμένη οπισθοδρόμηση

Η κρίση ρευστότητας, τα capitalcontrols, η δημοσιονομική καχεξία επιλέχθηκαν λοιπόν με την επενέργεια του «υλισμού του αστάθμητου» ως εργαλεία που διευκόλυναν, κατέστησαν τεχνικά εφικτή, αλλά και πολιτικά ρεαλιστική, στο μέτρο που το επέτρεπε η διαμόρφωση των κοινωνικών συσχετισμών, τη συμφωνία με τον ESM με όρους «μεταρρυθμίσεων» στις «άκαμπτες» αγορές και «δημοσιονομικής προσαρμογής», δηλαδή κρατικών πολιτικών ακραίας λιτότητας. Με αυτή τη μεθοδολογία αναδείχθηκε η μνημονιακή συναίνεση σε ρεαλιστική προοπτική, παρά την ανθρωπιστική κρίση και το συντριπτικό φάσμα της ανεργίας που έχει επισωρεύσει στη χώρα μέσω των πολιτικών ύφεσης και αέναης λιτότητας.

Και αν κάτι αξίζει να επισημανθεί είναι ότι στις πρόσφατες εκλογές η λύση συνέχειας που διασφαλίστηκε για τη διακυβέρνηση από τον ΣΥΡΙΖΑ στηρίχθηκε στα ίδια επικοινωνιακά μοτίβα που καλλιεργήθηκαν σε όλη την επτάμηνη διακυβέρνηση. Με την ίδια ευκολία που ο Α. Τσίπρας επί επτάμηνο αρνιόταν την οποιαδήποτε συζήτηση περί έστω και οριακής επαφής με τις μνημονιακές υποχρεώσεις, με την ίδια ευκολία επιχειρηματολογεί σήμερα

περί της ανάγκης ταχείας περαιώσης της πρώτης αξιολόγησης ώστε να προχωρήσει η συζήτηση για την αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους. Καταλαμβάνοντας μάλιστα χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία το εκλογικό κενό των «αριστερών» λαϊκοενωτικών, που αντίκρυσαν με οδύνη τα όρια των δικών τους πολιτικών αδιεξόδων που εξυφαίνονταν στον καμβά της αντιμνημονιακής εθνικοστραφούς ρητορείας. Γιατί το εθνικό ακροατήριο ακολουθούσε τον αυλητή με τον μαγικό αυλό στο πολιτικό no-man's-land της νέας «αριστερής ρητορείας» που θέλει να υποβαθμίσει τη νέα μνημονιακή λαίλαπα σε υποδιαστολή της νέας αριστερής διακυβέρνησης που τελικά θα ισοροπήσει «φιλολαϊκά».

Έτσι, παρά τη σχεδιασμένη και καταγεγραμμένη νέα επίθεση στα λαϊκά εισοδήματα με όπλο τους προεκλογικά «καταργημένους φόρους» και τις περικοπές των συντάξεων, την καταστατική ανεργία που ήρθε για να μείνει, την ομολογία απόλυτης χρεοκοπίας οποιουδήποτε εναλλακτικού μοντέλου οργάνωσης της κοινωνίας που θα έχει στον πυρήνα του την αναβάθμιση της εργασίας, οι εκλογές κερδήθηκαν από τον ΣΥΡΙΖΑ με όπλο την επαγγελία μιας αδύνατης «φιλολαϊκής» διαχείρισης του Μνημονίου, η οποία σε μεγάλο βαθμό θα στηριχθεί στο ίδιο (πλην «λαϊκοενωτικών») φθαρμένο «αριστερό» υλικό του επταμήνου, στις ίδιες κίβδηλες υποσχέσεις για «ισοδύναμα» μέτρα που ποτέ δεν υλοποιούνται, στις ίδιες προσδοκίες για ελάφρυνση των επιπτώσεων του χρέους που αργούν απελπιστικά, ή και την άνευ αντικειμένου βεβαιότητα που πλειστάκις εκφράστηκε στο παρελθόν για σύντομη επάνοδο στις αγορές.

Αλλά με μια ουσιώδη διαφορά που τεκμηριώθηκε και εμπειρικά σε τρεις διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις ανεξαρτήτως του μνημονιακού προσήμου με το οποίο διεξήχθησαν. Την ανάδειξη του Α. Τσίπρα ως ηγεμονικής πολιτικής φυσιογνωμίας με προεκτάσεις που οι κρατικοί ιδεολογικοί μηχανισμοί πριμοδοτούν και αναδεικνύουν σε καιρούς κρίσης, του Α. Τσίπρα ως νέου Βοναπάρτη που θα επιδιώξει τον πολιτικό τετραγωνισμό του κύκλου: Την «ανάκαμψη» και την «ανάπτυξη» με προσέλκυση επενδύσεων, τη θεσμοθέτηση της «λελογισμένης» απαξίωσης της εργασίας μέσα από τις μνημονιακές ρυθμίσεις, τη «φιλολαϊκή» διαχείριση αυτού του κοινωνικού Αρμαγεδδώνα, την ανάδειξη αυτής της αντιφατικής στρατηγικής σε ηγεμονική συνεκτική ουσία του κοινωνικού σχηματισμού, αλλά και σε νέα σωσίβια λέμβο για την αναγέννηση της (μέχρι σήμερα πολιτικά και κοινωνικά απαξιωμένης) νεοφιλελεύθερης σοσιαλδημοκρατικής στρατηγικής.

Όμως ποια πιθανότητα ευόδωσης έχει μια τέτοια στρατηγική στην οποία κομβικό ρόλο κατέχει η μνημονιακή διαχείριση, ως βίαιη επιλογή αναδιάρθρωσης των κοινωνικών συσχετισμών υπέρ του κεφαλαίου και όχι ως περίπου τυχαία συγκυριακή επιλογή; Ενώ προβάλλεται περίπου ως μια από τις πολλές δυνατές μορφές οργάνωσης της συναίνεσης μέσα στη συγκυρία με παραλλάσσον πρόσημο, όμως και αυτή είναι καταδικασμένη, κατά το πρότυπο των πάλαι ποτέ εναλλακτικών – «συντηρητικών» ή «προοδευτικών» – διαχειριστικών προτάσεων, να συγκλίνει τελικά στην «κεντρώα» σύνθεση.

Πώς θα επιβληθεί η «αριστερή» σιωπή των αμνών και θα οργανωθεί η συναίνεση των «από κάτω» σε μια ακραία συγκρουσιακή επιλογή του αστισμού, που αναιρεί κοινωνικά συμβόλαια δεκαετιών και προωθεί την εκκαθάριση εις βάρος της εργασίας στο πλαίσιο ενός κοινωνικού δαρβινισμού;

Και πώς μπορεί αυτή η κομβική επιλογή της Αριστεράς που έγινε υπό το βάρος της κρατικής διαχείρισης της κρίσης, να μη διαβρώσει ανεπανόρθωτα την κοινωνική βάση στήριξης της πολιτικής της, μιας και πέρα από κάθε τι άλλο – έστω και συμβολικά – αντλεί τη δύναμή της από την ταξική πόλωση, όπως άλλωστε έδειξαν οι τρεις τελευταίες

εκλογικές αναμετρήσεις; Πώς θα αποφύγει ο ΣΥΡΙΖΑ την απαξίωσή του και μέσω αυτού της Αριστεράς, όταν έστω και δια της εις άτοπον απαγωγής οδηγήσει σε νομιμοποίηση του μνημονιακού εγχειρήματος όπως τεκμηριώνει τόσο η επτάμηνη όσο και η τρέχουσα κυβερνητική θητεία του; Η πρώτη με τα αδιέξοδα που παρήγαγε και η δεύτερη ως λογική και πολιτική συνέχεια της πρώτης, που απλά ομολόγησε την ήττα και επέλεξε την υποταγή στους συσχετισμούς, κλείνοντας ταυτόχρονα το μάτι σε μελλοντικές «ανατροπές» διότι υπάρχει πάντα ο «σπόρος» των αγώνων που κάποια στιγμή «θα βλαστήσει».

Αλλά το μέλλον διαρκεί πολύ και η ήττα είναι εδώ.

Ενσωμάτωση της ήττας

Πώς κατέστη όμως δυνατή αυτή η ταχύτατη μεταστροφή από την «ασυμβίβαστη» αντιμνημονιακή προγραμματική ρητορεία «υπέρ αδυνάτων», στην ολική επαναφορά ενός μνημονιακού ορυμαγδού που μάλιστα πρέπει γρήγορα να υιοθετηθεί, να φύγει από τη μέση για να συνεχίσει μετά, περίπου «απερίσπαστη», η «ανθρωπιστική» αλλά και «αναπτυξιακή» αριστερή φιλολαϊκή διαχείριση της εξουσίας;

Ποιο είναι το συνεκτικό στοιχείο που διασφαλίζει την ομαλή μετάβαση από το ένα καθεστώς στο φαινομενικά αντίθετό του, χωρίς την παρεμβολή ενός έστω και αποσπασματικού νομιμοποιητικού λόγου που θα λειτουργήσει ως «γέφυρα» και συνεκτικός αποχρών λόγος εις πείσμα της φαινομενικής ασυνέχειας;

Είναι φανερό ότι αυτή η συνεκτική λειτουργία μιας φαινομενικά «απούσας» αιτίας πρέπει να αναζητηθεί σε καταστατικούς προσανατολισμούς και διαχρονικές εκφάνσεις τους που λειτουργούν υπόγεια, διασφαλίζοντας την πολιτική συνέχεια των αντιφατικών επιλογών. Μάλιστα αυτή την «απούσα αιτία» έτυχε να υπαινιχθεί η πρόσφατη προεκλογική εκστρατεία του ΣΥΡΙΖΑ που τώρα ήταν πολύ περισσότερο εργαλειακή και πρακτική από την προηγούμενη, η οποία εστιαζόταν έστω και υπαινικτικά σε πολιτικά επίδικα αντικείμενα.

Σε αυτές τις εκλογές «ψηφίζαμε πρωθυπουργό», δίναμε την ευκαιρία στην Αριστερά «να κυβερνήσει», «φύγαμε για λίγο από το Μαξίμου για να επιστρέψουμε για τα καλά». Παρεμπιπτόντως μπορεί και να υπήρχε και ένα θέμα με την «προστασία των αδυνάτων», αλλά για να γίνει αυτό «μετρούσε ο πρωθυπουργός».

Το επίδικο αντικείμενο, ο συνεκτικός ιστός, η συνέχεια πίσω από τις πολιτικές ανατροπές και μετατοπίσεις είναι η κρατική διαχείριση ως υποκατάστατο και είδωλο της πολιτικής εξουσίας. Το μήλον της έριδος είναι η εξουσία που μέσω αυτής μπορεί να θεραπευθεί κάθε κοινωνική ανισορροπία. Η λατρεία του κράτους ως υποκατάστατου της θητείας στον κοινωνικό ανταγωνισμό, η «εύκολη λύση» για έναν «εξορθολογισμό» της ταξικής πάλης, μέσο και εργαλείο τόσο για την επίτευξη υψηλών κοινωνικών στόχων για τους «από κάτω» όσο και για τη λελογισμένη ή ανεξέλεγκτη καταστολή των αντιστάσεων, όχι πάντα όμως των «από πάνω».

Το κράτος ως πανάκεια στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Εργαλείο για την «αντίσταση κατά της μνημονιακής επιβολής των ξένων και των εγχώριων υποχείριών τους». Μοχλός για την «κοινωνικά δίκαιη» διαχείριση των μνημονιακών υποχρεώσεων ενάντια στην «ολιγαρχία που

επιδιώκει να φορτώσει όλα τα βάρη στο λαό». Και προ πάντων όπλο «στον αγώνα κατά της διαφθοράς, της διαπλοκής, της φοροδιαφυγής και όλων των ανίερων πρακτικών που οδήγησαν στη δημοσιονομική κρίση».

Σε αρμονία με τις παγιωμένες αντιλήψεις που κυριαρχούν στην Αριστερά σε όλες τις αποχρώσεις της, οι οποίες πάντα στόχευαν στην κατάκτηση της κρατικής μηχανής για να τη χρησιμοποιήσουν ως εργαλείο για τον κοινωνικό μετασχηματισμό, οι «τεχνικοί της ανατροπής», ιδίως οι «λαϊκοενωτικοί επαναστάτες», ονειρεύονται την ενίσχυση των κρατικών μηχανισμών ως υποκατάστατων της αγοράς: Δημόσια ιδιοκτησία «στρατηγικών» ιδιωτικών εταιριών, διοικητικός έλεγχος του κεφαλαίου, κρατικοί μηχανισμοί παντού, με «λύσεις προς όφελος του λαού», επιστροφή στο «εθνικό νόμισμα» ως μέσου για την ανάκτηση της χαμένης «ανταγωνιστικότητας» (του κεφαλαίου) μέσω της νομισματικής υποτίμησης και της «εθνικής βιομηχανικής πολιτικής».

Το κράτος ως μέσο για τη συγκάλυψη της κυριαρχίας του κεφαλαίου που με δημόσιο μανδύα γίνεται «κοινωφελές», υποτάσσεται στα κελεύσματα της κρατικής διαχείρισης και διασφαλίζει το συμφέρον της κοινωνίας με όποιο πρόσχημο και αν επιτάσσει η εκάστοτε συγκυρία. Χθες με αντιμνημονιακή σημαία, σήμερα με πυξίδα την προστασία του λαού από τους «εξωτερικούς καταναγκασμούς» των μνημονίων, πάντα όμως με εξ ορισμού φιλολαϊκό περιεχόμενο.

Διαχειριστές

Ο προσανατολισμός όμως στο κράτος, η λατρεία των κρατικών μηχανισμών, η χειραγώγηση του κοινωνικού με την αξιοποίηση κάποιων βαθμών ελευθερίας που δίνει η σχετική αυτονομία του πολιτικού ιδεολογικού μηχανισμού, η αίσθηση παντοδυναμίας που εμπεδώνεται μετά από τρεις εκλογικές νίκες χωρίς πρακτικά απώλειες παρά τις τριβές που προκλήθηκαν από τη συγκυρία, διαμορφώνει έναν νέο ιδεότυπο της Αριστεράς, που ομοίό του είχαμε καιρό να συναντήσουμε τις τρεις τελευταίες δεκαετίες.

Έναν ιδεότυπο που λειτουργεί με διαρκείς μεταθέσεις από τον κόσμο των πραγματικών αναγκών στο σύμπαν των σχέσεων εξουσίας, εκεί όπου από την επαγγελία της αδύνατης «ανατροπής» απομένουν μόνο οι διευκολύνσεις προς και οι ανταποδόσεις από τους φορείς των σχέσεων εξουσίας, αυτό που σε προωθημένη μορφή χαρακτηρίζεται ως «διαπλοκή πολιτικής και επιχειρηματικών συμφερόντων», με στόχο «αμοιβαία επωφελείς συμφωνίες». Με απόληξη την υιοθέτηση μεθόδων διαβολής και δυσφήμισης όσων εκλαμβάνονται ή είναι ενοχλητικοί για την τρέχουσα πολιτικο-οικονομική ισορροπία στον αστερισμό της «ανατροπής», μεθόδους που τίποτε δεν έχουν να ζηλέψουν από τις τρέχουσες πρακτικές του οργανωμένου εγκλήματος, της μαφίας, οι οποίες προσεταιριζόμενες τα συμφέροντα που υποτίθεται ότι αντιμάχονται στην πάλη κατά της διαφθοράς, αναπαράγουν τις διαπλεκόμενες σχέσεις με αντάλλαγμα τη σίγαση ενοχλητικών φωνών που δεν ταιριάζουν πια στο νέο σκηνικό της «κυβέρνησης της Αριστεράς».

Πώς κατέληξε όμως μια πολιτική απόπειρα ανατροπής των αρνητικών συσχετισμών για την εργασία σε μια άτακτη προσχώρηση στην παραδοσιακή μικροφυσική των καθημερινών συναλλαγών και διευκολύνσεων της κυβερνητικής διαχείρισης προς επιλεγμένα οικονομικά συμφέροντα;

Πώς προέκυψε τόσο σύντομα και αβίαστα μια κυνική τακτική που με βάση τα πρώτα δείγματα γραφής λειαίνει το έδαφος για ενδεχόμενες συστηματικές διαπλοκές

κυβερνητικής διαχείρισης και επιχειρηματικών συμφερόντων;

Απάντηση δεν υπάρχει, είναι ίσως νωρίς για «αντιπροσωπευτικό δείγμα» όταν απλά αναφέρονται οι πρώτες ενδείξεις. Όμως ο κυνισμός που συχνά εξωτερικεύεται από στελέχη της σημερινής κυβερνητικής διαχείρισης φέρνει στο νου ένα άλλο κυνικό σύνθημα που πριν μερικά χρόνια στόλιζε τους τοίχους στο Μπουένος Άιρες της Αργεντινής:

Las putas al poder! Sus hijos ya estan en el2

Πηγή: http://www.theseis.com/index.php?option=com_content&task=view&id=1301<...